

Medlemmer: Forslag til Lov angaaende Vedtagelse af Psalmebøger til Brug ved den offentlige Gudstjeneste. Men Forslaget blev fraraadet af Fleerheden af det nedsatte Udvalg. „Man antager,“ hedder det i Betænkningen S. 2358, „at for Tiden, og indtil Danmark har faaet den i Grundloven bebudede Kirkeforfatning, dette Anliggende bedst afgjøres af den administrative Vet, fordi man ved en Lov for dette enkelte kirkelige Anliggende maa foregribe adskillige Bestemmelser, der angaae Kirkevæsenet i det Hele o. s. v.“ Den samme Betragtning bragte Cultusministeren til at udtale sig imod Forslaget (S. 2408): „Der er tungt at sige det,“ yttrede han, „men det hjælper neppe at lægge Skjul derpaa: at vi i dette Dieblis i det Ringeste ikke ere vel forsynede med Former for slige Sagers Behandling og Afgjørelse, at her er et meget væsentligt Hul, som først maa udfyldes ved den almindelige Kirkeforfatning. — Det synes at maatte antages for ønskeligt, at, hvergang der indkommer et Lovforslag om kirkelige og religiøse Gjenstande, det da fremkommer paa saadan Maade, at det kan siges ligefrem at have undergaaet en kirkelig Behandling, førend det kommer til dem, der skulle tage det under Behandling fra Statens Side.“ Efter disse Udtalelser vedtog Thinget eenstemmigt ikke at gaae ind paa Forslaget.

I samme Aars (1850) 2den Rigsdags Session indbragtes et saakaldt Forslag om Troesfrihed, d. v. s. om den kirkelige Biesse, Daaben og Euen. Cultusministeren fraraadede Lovforslaget med følgende Vittringer (S. 1300. 1306. 4612—13): „Jeg har flere Gange her i Salen sagt, at jeg antog, at der var en Betingelse, som maatte opfyldes, førend enten jeg eller nogen Minister vilde kunne forelægge noget Forslag til at ordne Folkekirken's Forhold; det var: at Kirken under en eller anden Form maatte komme til at yttre

sig. — Det er saare vanskeligt, i visse Punkter ugjorligt, at ordne de hidhørende Forhold udenfor Kirken, uden paa det Stærkeste at berøre Kirken. — Vi skulle give Kirken Ret til at dømme sig selv; men der er ikke givet Kirken nogen Form, i hvilken den kan give denne sin Dom Kraft. — Der er et Spørgsmaal af kirkelig Natur, som vi ikke kunne omgaae, naar vi ville gaae ind paa det oprindelige Lovudkast (om det borgerlige Egtteskab udenfor Folkekirken); thi saa afgjøre vi den kirkelige Bieses Nødvendighed eller Unødvendighed, og det er det, jeg vil have forbeholdt til den Tid, da Kirken selv kan ordne Sagen indenfor Kirken's Omraade.“

Under Forhandlingerne om samme Lovforslag havde Kjøbenhavns geistlige Convent henvendt sig i en „aaaben Erklæring“ til den danske Rigsdag, hvori der forekommer følgende Vittringer: „Medens Friheden indføres i alle Egne af Livet, staaer Folkekirken endnu i den Forsatning, den havde før 1848, uagtet dog den hele Thingenes Orden, i hvilken den befinder sig, er bleven en ganske anden, hvorved da dens hele Tilstand er bleven svævende og ubestemt. — Religionsfrihed i et Land betyder ikke blot de enkelte Borgere's Frihed til at træde ind og ud af hvilket som helst Kirkesamfund, de ville, skifte Troesbekjendelse saa ofte, de ville, lade deres Børn opdrage i hvilke Religioner de ville, maaskee endog saa skifte sig fra hvilket som helst Kirkesamfund og leve i en Slags Naturstand. — Men den anden Side af Sagen er denne: at Religionsfrihed i et Land ogsaa betyder de religiøse Samfundes eller Kirken's Frihed til selv at ordne deres indre Anliggender, indrette sig en kirkelig Orden, der kan tjene til at befæste og fremme det indre Samfund mellem Samfundets Medlemmer, befordre den størst mulige Udvikling af Samfundets Kræfter til det ene, fælles Formaal.“